

турската управа. Щомъ българитѣ чули за бунта, помислили, че е дошло време да се освободятъ отъ турското иго. Отъ Македония се повдигнали много български войводи и юнаци и отишли да помагатъ на сърбитѣ. Войводитѣ брата Петъръ и Иванъ Чардакли отъ Меуново (Дебърско), Вълчо и Кузманъ Жика отъ Маврово, Петъръ Ичко (Христо) отъ с. Катраница (Кайлярско), свикали момчета и заминали за Сърбия да помагатъ на въстаницитѣ, като казвали, че следъ Сърбия ще бжде освободена и България. Единъ дебърски майсторъ на име Вълко събралъ работници и ги завелъ въ Сърбия да правятъ мостове и крепости. Всички българи, а най-много македонцитѣ, вѣрвали, че щомъ се освободятъ сърбитѣ, последнитѣ, като брата, ще дойдатъ да помагатъ за освобождението на българитѣ. Въстанието продължило отъ 1804 до 1817 година, и най-после сърбитѣ добили свобода. Надеждитѣ на българитѣ порастнали.

Македонскитѣ българи въ това време взели да се гласятъ за въстание. Тѣ разпратили свои хора да будятъ българитѣ въ Тракия, Мизия и другитѣ български земи. Докато се приготвятъ воеводитѣ съ своитѣ дружини, ето че въ 1821 г. въстанали пкъ гърцитѣ за свобода. Македонскитѣ българи съ доброто си сѣрдце рекли: „Нека помогнемъ и на гърцитѣ, че тогава ще дойде и нашия редъ“. Така, въ гръцкото въстание помагали македонскитѣ войводи съ дружинитѣ си: Марко Бочара отъ с. Бѣта, Наумъ отъ Воденъ, Хаджи Христо съ голѣма конница отъ гр. Ниса (Южна Македония), Петъръ, Христо, д-ръ Иванъ Селимински отъ гр. Сливенъ и много други се били храбро, станали офицери и спечелили голѣмо име и голѣма почитъ между гърцитѣ.

Младитѣ българи бързатъ

Българскитѣ младежи, събрани въ Цариградъ, следъ освобождението на сърбитѣ и гърцитѣ не могли